

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА**

Кафедра історії журналістики

**РОБОТА НА КОНКУРС
СТУДЕНТСЬКИХ НАУКОВИХ РОБІТ,
ЕСЕ ТА ТВОРЧИХ ПРОЕКТІВ
“МІЙ ШЕВЧЕНКО”**

**Юркіної Вікторії Олександрівни
*Студентки Інституту журналістики
Групи 3
Спеціальності “журналістика”***

Київ – 2015

«Наш Шевченко... Шевченко всього світу»

Здавалося б, скільки людей навколо проходить різних... Хтось насправді лише проходить, не лишаючи ані сліду, ані хоч маленької відміточки після себе. Хтось пролітає, і настільки швидко, що вітер од того польоту плутається у волоссі перехожих, а листя, що летить разом з тим поштовхом повітря, прилипає до ніг, обличчя, рук... І здихатися його не можеш, адже вітер сильний. І такі люди бувають. А бувають такі, що немов весна після лютої зими, мов сонячний промінь у темному тунелі думок, мов душевне тепло після холодної та жорстокої грози. Такі люди дарують нам усього себе, надихають на вчинки і думки, що, здавалося б, ніколи не могли з'явитися у нашому житті. Вони наділені особливим «небесним» вогнем, шматочком якого вони і діляться з нами, щоб ми теж хоча б на єдину мить могли відчути цю «небесність». Такі люди – наші скарби. Наші безсмертні скарби, які переходять зі століття у століття, замираючи на вустах у молодих. Словом, у тих, кому не байдуже. Які пам'ятали, пам'ятають і будуть пам'ятати до кінця своїх годин.

Наша скарбниця, на щастя, багата такими постатями, такими особливими «небесниками», хоча, на жаль, і невідома настільки, наскільки і багата. Мабуть, у більшості випадків, коли мова йде про видатних діячів України, першим на думку спадає ім'я нашого Кобзаря – Тараса Шевченка.

9 березня 2014 року ми відзначали урочисту дату – 200-річчя від дня народження Тараса Григоровича. Звичайно, що ми вже не можемо потиснути руку далекому героєві, не можемо сказати йому в очі хоча б декілька вдячних слів, обійняти його. Але замість цього найкраще, що ми не просто можемо, а маємо робити – це вшановувати його пам'ять, ніколи не забувати та нести скарб його творчості крізь роки життя, із покоління в покоління. З цієї нагоди Сергій Проскурня і створив проект «Наш Шевченко», який не просто вшановує пам'ять любого українця Кобзаря,

а містить усю душу, щирість і любов його народу. Особливо це стосується тих моментів, які були зняті під час подій на Майдані Незалежності.

Цей проект – яскрава мозаїка, що складається зі слів і вражень абсолютно різних людей. Стартував «Наш Шевченко» 9 березня 2013 року, і з тих пір кожного дня впродовж 365 днів знімалися люди, а разом з ними і їхні почуття, їхня щира зацікавленість, яка відчувається під час перегляду.

З тих сюжетів, що мала нагоду передивитися я, мені найбільш сподобалися емоції та сила голосу Любові Білаш, Римми Зюбіної та маленької Ані Слобожанської. Коли я пишу «найбільш сподобалися», це не значить, що серед інших 362 людей немає визначних постатей. Навпаки, – їх так багато, що можна було б написати про них про всіх. Про Євгена Нищука з його “Різдвяною казкою” (де він читав уривок “І на оновленій земі...”), наприклад, або про Андрія Приходька чи Мирославу Гонгадзе. Але мені до вподоби була енергетика восьмирічної *Ані Слобожанської*, яка настільки відчула текст, так чарівно пояснила його дитячим голосом, що я б нізащо не повірила, що це так мале дитя може декламувати. Зйомки мали місце на Майдані одразу ж після Різдва. У сюжеті також показали криваві події ночі 30 листопада. Голос Ані і ті сцени сплелися воєдино, створивши вражаючий ефект. Те, що я відчула тоді, коли дивилася розгін Майдану, я відчула знов, передивившись це відео.

Любов Білаш також створила надзвичайно тривожну атмосферу у моєму серці. Справжня українка з суворими карими очима розповідала «І виріс я на чужині...» так, начебто сама була героїнею цього твору. Власне, так воно і було, адже вона – представниця п'ятого покоління народжених у Канаді. Мабуть, саме тому відео за її участю мене так зачепило. Сумувати за Батьківщиною, народившись зовсім в іншій країні... мені ніколи не дізнатися, як це, але я відчуваю – важко.

Також мені сподобалася частина *Римми Зюбіної* – «У Бога за дверми лежала сокира...». Коли слухаєш і дивишся, здається, наче ще мить, і з її очей поллються сльози, стільки болі та почуттів у них. Додатковий ефект викликаний зйомками на Майдані, біля барикад, поблизу Будинку профспілок України. Цей текст, інтершум з Майдану і легкий вітерець, що колише волосся акторки, роблять відео унікальним.

Кожна людина, яка брала участь у цьому проекті – надзвичайна. Вона, так само як і Тарас Шевченко, поділилася своїм натхненням, шматочком своєї душі з іншими, не тільки з українцями.

Головне – щоб люди ніколи не забували, на якій землі вони живуть. Тих, хто ходив по цій самій землі вчора, декаду назад, століття назад, коли усе тільки починалося... Головне – щоб цінували, усвідомлювали і пам'ятали.

Слава Україні! Героям Слава!